
Atasözleriyle Fabllar Serisi-6
GÜZELLİK YARIŞMASI

içindekiler

GÜZELLİK YARIŞMASI

Eski devirlerin birinde bir çiftlik varmış. Bu çiftlik ormana da çok yakınmış. Ormanda her çeşit hayvan kendi hâlinde yaşar gidermiş.

Günlerden bir gün bu çiftlikte bir güzellik yarışması yapılmış. Nasıl olduysa olmuş, bu yarışmayı hindi kazanmış. Gerçi çiftlikte ne hayvanlar varmış, ama yine de en güzel hayvan hindi seçilmiş.

Yarışma biter bitmez hindi soluğu ormanda almış. Göğsünü gererek orman yollarında dolanmış. Hindi böyle gururla yürürken leylek dayanamayıp sormuş:

– Merhaba hindi kardeş! Nedir bu gurur bu çalım, anlat da öğrenelim bakalım.

Hindi önce oralı olmamış, leylek ısrar edince dayanamamış:

– Ne biçim kuşsun sen böyle, çekil önümden de yoluma gideyim şöyle. Daha benim kim olduğumu bile bilmiyorsun. Çıkmış karşıma durmadan soru soruyorsun.

– Özür dilerim ben sizi hindi sanmıştım, o da kuş ben de kuş deyip selâm vermiştim. Ancak hindi değilseniz de yine, tanışmak isterim zat-ı alînizle.

– Evet, hindi olduğum doğrudur leylek kardeş. Fakat sıradan bir hindi değil, güzellik kraliçesi bir yıldız, bir güneş.

– Kim yaptı yahu seni güzellik kraliçesi, yok mu çiftliğin ineği, serçesi?

– Hepsinde var, güzel gözler kalem kaşlar, ama kimde böyle sırma saçlar.

– Ama onlar peruktur. Yaz yalan kış gerçek demişler, bir gün ortaya çıkar gerçekler.

– Doğru peruktur saçlarım. Benden güzeli var mı sorarım. Öyle veya böyle en güzel hayvan benim. Yoksa sen de beni mi kıskandın cicim, diyerek leylekle alay etmiş hindi.

– Küçüklerin büyük gururu olurmuş anladım bunu. Dışın güzel olmadığı gibi sevmedim de huyunu. Kurtlar vadisine gidiyorsun şaşırdın mı yolunu? Saçını bilemem ama kurtarabilir misin acaba postunu?

– Amaaan! Leyleği kuştan mı sayarsın. Yazın gelir kışın gider, bu söz de burada biter. Hadi bana eyvallah, nerden bulaştım sana sabah sabah!

Leylek gülümsemiş hindinin ardından acı acı, demiş içinden, "Bakalım kurtlarla karşılaşınca neye yarayacak kraliçe tacı. Umarım canını kurtarır onların elinden, canını kurtarsa bile kurtulamaz çiftliktekilerin dilinden."

Az zaman geçmiş aradan, aman Allah'ım! Bir feryadı figan, bir feryadı figan. Peruk falan düşmüş kafadan. Kel hindi can havliyle kaçmakta, ardından birkaç kurt kovalamakta.

– Yetişin dostlar can kurtaran yok mu? Yahu bu kurtlar beni tanımıyor mu, diyerek bağırıyormuş hindi.

Bu soruyu kurtlar gülerek cevaplamış:

Tanımaz olur muyuz hindi kardeş. Kaçmayı bırak da midemize yerleş. Zaten gözümüz görmemişti senin kadar güzelini, bakalım etin de saçların kadar güzel mi?

- Yahu kardeşler etmeyin. Onlar gerçek değil peruktur, etimde de tat tuz yoktur. Bırakın peşimi de gideyim işime. Zaten yetmem bile birinizin dişine, diyerek yalvarmaya başlamış hindi.

Leylek ağaçtan izlerken olanları demiş:

– Dostum bilemediler mi senin güzellik kraliçesi olduğunu, üzülerek görüyorum yorulduğunu. Biraz daha gayret et çiftlikten insanlar yardımına koşar elbet.

Hindi alacağı dersi çoktan almış, can havliyle koşuyormuş. Köpek seslerini duyan kurtlar yollarını değiştirince ormana, hindi kel başıyla kalmış ortada. Yanına gelen köpekler bile tanıyamamış onu, demişler:

– Yahu bizim kraliçe hindi bu mu?

KEDİNİN DÜŞÜNDÜKLERİ

Bir zamanlar bir kedicik varmış. Bu kedicik kendi güzelliğiyle çok övünür, yağmur yağdığı zamanlarda da dövünürmüş. Çünkü her gün yakındaki dereye gider, sudaki görüntüsüne bakar kendinden geçermiş.

[illegible] gü[illegible]
[illegible]mediği için [illegible]

Yine dere kenarında olduğu günlerden birinde:

Ay, ay, ay! Var mı benim gibisi, sanki dünyanın bir incisi. Şu gözlerim boncuk boncuk, burnum ise tomurcuk. Çevremdeki bütün kediler kara mara, yok hiç birinde bir numara.

Kedicik böyle söylenirken kendi kendine, selam bile vermemiş yanına gelen hindiye. Konuşmanın bir kısmını duyan hindi:

– Ey kedicik! Çok beğeniyorsun galiba güzelliğini, biliyor musun bu güzelliğin geçeceğini?

– Ne demek istiyorsun hindi kardeş, hele şöyle bir yanıma yerleş. Bak sen de şimdi suya, söyle bakalım güzel değil miyim ya?

– Evet, evet! Çok güzelsin. Benim merak ettiğim sen bu güzellikle birlikte bakı mısın, demiş hindi.

Kedicik ölen ninesini, yaşlı anasını düşünmüş önce. Bu soruya bir cevap bulmuş kendince.

Benim ninemle annem gençliklerinde de güzel değilmiş. Ne yapalım kaderleri böyleymiş. Güzeli herkes sever. Bu güzellik bana bir ömür boyu yeter.

Hindi gülümsemiş bu cevaba:

– Doğru söylüyorsun kedicik. Güzellik kişiye bir ömür yeter, içten gelen güzellikse eğer. Dış güzellik gelip geçici, asıl önemli olan, kişinin bir olmalı dışı içi.

Kedi bu laflardan bayağı sıkılmış, hindiden kurtulmak için oflayıp puflamış. Sonra:

– Ne güzel bir gün ne güzel bir hava. Sırt üstü yatıp bakmalı bulutlara, demiş. Hindi pek oralı olmadan:

– Bir de suya bakmalı. Üzerindeki pırıltılarla, sesindeki şırıltılarla ne kadar güzel. Ama güneş gidince pırıltı yok, yaz gelince şırıltı yok.

Kedicik anlamaya başlamış yavaş yavaş hindiyi, demiş içinden "Daha neler var kim bilir bildiği?"

– Peki hindi kardeş! Anladım dış güzelliğin gelip geçici olduğunu. Söyle bakalım kalıcı güzelliğin yolunu, demiş kedicik.

Hindi sevinerek kedinin cevabına, başlamış tekrar anlatmaya:
– Madem anladın yanıldığını, söyleyeyim sana kalıcılığın sırrını. Dış güzelliğine çok güvenme yaşlanınca gider. Asıl güzellik kalp güzelliği, gönül güzelliğidir. Öbür güzellik gitse de bu güzellik ebedidir.

Kedicik tasdik etmiş hindiyi sallayarak başını, düşünmüş yaşlı anasını:

– Evet doğru söylüyorsun. Annemin tatlıdır dilleri, eksik olmaz ziyaretçileri. Herkesin kulağındadır sözleri. Kendisi göçüp gitse de bir gün aramızdan, herkes hatırlar onu verdiği nasihatlarından, örnek hayatından. Ben de örnek alacağım kendime yaşlı anacığımı. Buna göre yaşayacağım hayatımı, iyi ki bugün seninle karşılaşmışım, anladım ki yanlış yoldayım. Bu günden sonra iç güzelliğine daha çok önem vereceğim. Asıl güzelliğin bu olduğunu bileceğim, demiş kedicik.

